

[Søren Olesen.]

og dermed ligestillede. Jeg mener, det er fuldt berettiget, idet de maksimalindkomster, som her er nævnt, ikke er større end nødvendigt, når henholdsvis en familie eller en enlig skal leve deraf. Men der opstår let en skævhed, når man ikke indrømmer yngre skatteydere med samme indtægt en lignende stilling, en lignende lempelse. Vi må jo regne med, at for aldersrentemodtagere og ældre mennesker i det hele taget er indtægten helt eller delvis en renteindtægt, altså en indtægt, der ikke ligger arbejde bagved, medens yngre personer må præstere et arbejde for pengene. Derfor spørger man sig selv, om det ikke i stedet for det foreslåede er en lempelse i skattesatserne og skattevilkårene, der tiltrænges. Jeg kan imidlertid fuldtud tiltræde det nedslag, som det foreslås at indrømme de ældre skatteydere.

Jeg kommer så til kontingenter og bidrag af forskellig art. Vi må sige, at det er et gode for det øvrige samfund, at så mange som muligt søger selv at klare deres problemer, dels ved at tegne forsikringer for alderdommen, dels ved arbejdsløshedsforsikringer. Især hvor det drejer sig om kontingent til arbejdsløsheds-kassen, synes jeg, det er meget klart, at det, de pågældende betaler, betyder en direkte nedgang i deres indtægt, og da det tillige er sådan, at arbejdsløshedsunderstøttelse skal opgives som skattepligtig indtægt, er det så ligetil, at de skal have lov til at trække kontingentet fra med det fulde beløb, altså selvom det andrager mere end de 600 kr., der ellers indrømmes som fradrag.

En lille smule anderledes kan man måske sige, at det ligger, hvor det drejer sig om kontingent til arbejdsgiverforeninger og fagforeninger. Her går man nu også over til at foreslå fuld fradragsret, men så må det dog vel være en forudsætning, at der ikke af disse kontingenter kan udbetales bidrag til politiske formål, til dagblade eller andre ting, som er disse foreninger ganske uvedkommende. Man har diskuteret lidt herom,

og man kan sige, at her kommer for en gangs skyld pudsigt nok en vis retfærdighed i systemet. Hidtil har man jo talt om dem, der blev tvangsindlagt som bidragydere; nu får de pågældende altså den fordel, at de bliver skattefri for det beløb, de er tvunget til at betale — men det var vel egentlig ikke det, der var meningen. Samtidig giver man imidlertid også den øvrige part skattefrihed for penge, som, ganske vist kun for en mindre dels vedkommende, er gået til politiske formål eller andre uvedkommende formål. Men når man nu giver denne skattefrihed, må konsekvensen dog være den, at pengene virkelig skal bruges til de formål, som angives.

Så er der det fradrag, der indrømmes i forbindelse med nyetablering, og som blev gennemført i fjor for første gang. Det drejer sig jo om, at unge, som har etableret sig og har måttet påtage sig store og tyngende gældsforpligtelser, får adgang til en skattelettelse. Det må indrømmes, at skatten tit har tyngt urimelig hårdt på sådanne unge, idet man ikke har villet indrømme dem så lille et privatforbrug, som de måske faktisk har. Det er i hvert fald her, de lignende myndigheder er stødt på vanskeligheder. Jeg tror egentlig gerne, at de lokale ligningsmyndigheder vil tage hensyn til dem, som har en tyngende gældsbyrde, og indrømme dem et mindre privatforbrug; men så støder man på det forhold, at de overordnede ligningsmyndigheder kommer og siger: ja, men vi kan ikke finde det rimeligt, at der ansættes så lille et privatforbrug; de pågældende må ligestilles med andre. Derved bliver de så presset højere op i indtægt, end man finder berettiget og rigtigt, og det er baggrunden for, at man har gennemført dette fradrag på op til 3 000 kr. Men jeg synes, at man både om dette og om skattefritagelse for bidrag til pensions- og livsforsikringer kan sige, at det er en fordel for dem, som er velstillede nok til at kunne udnytte fradragsbestemmelserne. Men hvad så med dem, som ikke er så godt stillet, at de kan udnytte disse fradrag ved at ind-